

Dk - DIALOG

Cena 12,- Kč

Pro členy Demokratického klubu zdarma

ÚVODNÍ SLOVO

Netuším, za jaké situace budete text číst. Proto chci především vyjádřit účast všem, které virová epidemie bolestně zasáhla, a upřímnou, byť bohužel jen symbolickou podporu těm, kteří s nákazou u sebe či u svých blízkých právě zápasí. Kéž to všechno dobře dopadne – i když nebezpečí obětí je bohužel reálné. A alespoň symbolicky, všelidsky soucítím s utrpením lidí prožívajících apokalyptické umírání v nejotřesněji postižených oblastech Itálie, Španělska, Koreje, Číny nemilosrdně pustošených Krakenem (čti koronavirem) vypuštěným bůhví odkud.

Zažíváme dění, s nímž jsme se dosud nesetkali, jehož celosvětově synchronizovaný průběh a dopad nemá obdoby a po jehož odeznění se tak ocitneme v jiném světě. Lidský nás dnes pochopitelně zajímá především osud nemocných, politiky ale především ten příští svět. Bude lepší, horší, jaký v něm budeme mít svůj lidský a obecní (pospolitostní) každodenní prostor k občanství a ovlivňování věcí, jakou míru autonomie a odpovědnosti? Co a jak se nám podaří získat a upravit, to se dnes můžeme jen dohadovat.

Ještě do „včerejška“ bylo takové zastavení lodi jménem „Kolos svět“, jaké zažíváme dnes, zcela nepředstavitelné. „Kolos“ se však zastavuje a změní kurs. Kam? Kdoví. Ekonomické dopady budou obrovské – odskáčeme si českou korunu, uhradíme to i bez eura, nebo na tom vyděláme? Stejně jako po ropné krizi v 70. letech se skokově uplatní modernizační změny, inovace celých systémů – školství, zdravotnictví, bezpečnosti, společenského ovládnání, změní se demografický obraz světa, dojde ke změnám geopolitickým a vojenskobezpečnostním, možná zažijeme války mezi různě oslabenými či z kolektivní kontroly vyklouznuvšími aktéry. Osobně doufám, že covidová zkušenost urychlí evropskou integraci s naší účastí, že nedojde k evropské dezintegraci ani k našemu izolovanému odpadnutí. Jak se to vše projeví v dimenzích naší každodennosti, v místní „pospolitosti vzájemných vztahů, vzájemné srozuměnosti“, v níž jedině lze pěstovat

demokracii jako živou formu politiky, správy a samosprávy? Mezi jakými azimuty budou kapitáni vybírat?

Podpoří staronový humanistický koncept vycházející z důstojnosti a autonomie člověka, konkrétních lidí, koncept reprezentovaný dnes Všeobecnou deklarací (přirozených) lidských práv zbařený paralyzujícími excesy z pokleslé nezodpovědnosti i nesoudnosti? Zvolí eusociální koncept podřízenosti člověka „Společnosti“, biologickoekonomický redukcionismus, bio-model hodnot a biologizaci řízení společnosti, její biologické struktury, natality, mortality – vždyť nadcházející čas byl nyní předznamenán biologickou událostí? Vyplují k posthumanistické budoucnosti cyborgů, geneticky modulovaných produktů asistované reprodukce, novodobých Golemů, umělé inteligence, robotů, avatarů uprostřed krásně vylištěné přírody v éře decimujících epidemií? Zachová nový azimut velké celky volného pohybu osob, zboží, služeb, kapitálu s efektivním centrálním vnějším zajištěním zahraniční, bezpečnostní, měnovou politikou při důsledném uplatnění subsidiarity v ostatních oblastech? Nebo bude azimutem souostroví mocně vyprofilovaných i beznadějně opuštěných aktérů státních i nadnárodně komerčních, znovu vydaných napospas boji všech se všemi před uzavřením společenské smlouvy, podřízených právu silnějšího, v zásadě sociálního darwinismu a řídicích se situační biotikou ochotnou obětovat kohokoliv pofidérním vyšším zájmům? Velmi bych si přál, aby šlo o poučeně realistický humanistický azimut k symbolicky bratrskému/sesterskému světoobčanství všech lidí dobré vůle ctících Vyšší princip mravní, ať již jej budou nazývat jakýmikoli jmény, ctících hodnotu jednoho každého člověka i jeho života a rortyovsky empatických k utrpení bližních, neboť „jsme jedné krve ty i já“ a základem našeho společenství je popolitost vzájemné interaktivy a interdependence zoon politikon. Nejspíše i o tomto se dnes rozhoduje ve vřavě a za clonou lidských tragédií gigantické pandemie měnící svět a rýsuující epochy.

Tím spíše bychom si měli být vědomi, že nákazy nepostihují jen jednotlivé lidi a jejich základní uskupení (rodiny, obce), ale také společenské systémy, a měli bychom dbát římské právní zásady „naučte se bát sami sebe“, podvažte svou moc, svá vládnutí. Ať je biologická hrozba Covidu-19 jakkoli velká, neměli bychom přehlížet, jak pochybeně byl z hlediska práva a ústavy u nás vyhlašován nouzový stav. Jak snadno se začalo poklesle vládnout estrádními výkřiky vládních činitelů do mikrofonu ve světle kamer bez dodržení atributů právní platnosti závazných, řádnými procedurami legitimizovaných rozhodnutí, usnesení, zákonů. Jinak se můžeme ocitnout v ochrnuté postdemokracii se všemi radostně okamžitými údernostmi neformálně akčního vládnutí za potlesku davu, ale také se všemi osudově negativními důsledky téhož vzápětí – např. S omezením základních svobod a práv na neurčitou dobu, s plytce obecným zdůvodňováním nekonečného stavu nouze a bez funkční, akceschopné politické opozice. Tam už jsme přece byli a víme, k čemu to vedlo a jak se v tom žije!

Pokusme se však také, v čase vynuceného omezení aktivit, kultivovat, podrobit kontrole sami sebe. Třeba tak, že místo koronavirovou atmosférou fascinovaného a nervy mnohdy zbytečně drásajícího sledování televizní obrazovky s celebritami v rouškách a s chmurnými čísly na pozadí se konečně dostaneme k těm knížkám, na které léta nebyl čas. Tak teď jej máme. Namíchejme si vyvážený

koktejl odlehčeného humoru a přemítavých moudr theologických, filosofických, úvahových. A nezapomeňme na výborně načtené audioknihy, nahrávky rozhlasových her, záznamy představení. Vlastně tak napodobíme vznik Boccacciova renesančního Dekameronu: za časů karantény (tehdy morové) si lidé krátili čas košilatě zábavnými příběhy. A z těch autorů nerozumných? Pro začátek třeba Cicero „O povinnostech“, po Bibli 2. kniha, kterou Gutenberg vytiskl coby prioritu vzdělanosti naší civilizace, Marcus Aurelius „Hovory k sobě“, Seneca, Chesterton, Montaigne jako otec esejů, Karel Čapek ... to kdyby někdo z vás na někoho z nich náhodou zapomněl.

A poslední myšlenka: zachovejme si kromě setrvalé víry v demokracii, občanské zodpovědnosti a vůle ke kontrole Moci též lidskost. Zůstaňme i v současném nebezpečí, a zvláště v něm, „lidskými lidmi“. V epidemii dnešního rozsahu nemohou dříve či později nekolabovat služby včetně sociálních a zdravotních – nesmírně pak bude záležet na přirozeně podpůrné síle rodin, sousedství, obcí. Stát i regiony budou moci nejspíše jen vytvářet rámec, zásobovat a ... omezovat, jinak jsme a zůstaneme hodně závislí na sobě navzájem. Posilněme tedy místní společenství a odmítejme segregaci – věkovou i jinou.

Držme se vzájemně na nohou – drobnými službami, zájmem, dobrým slovem, jistotou kontaktu. A netorpedujme širší společenství – pokusme se tlumit u lidí v okolí třeba touhu nesmyslně, ze zášti udávat lidi, kteří rozumně na liduprázdné ulici nemají nasazenu papírovou či látkovou roušku (mimochodem při plošném a nesprávném užívání velmi málo účinnou), pokusme se tlumit hysterii, zlobu, nemilosrdnost, segregaci. Tím vším spolu s osobní statečností a nikoliv aritmetikou voleb se projevuje, udržuje i bortí skutečná demokracie.

Držme si palce, udržujme „bezkontaktní pospolitost“, masarykovskou srozuměnost a přejme upřímně klidné proplutí přejemi Covidu-19 sobě navzájem, České republice, demokracii i „Kolosu svět“ a přejme si dobrý svět za těmi přejemi.

Zdeněk Kalvach, březen 2020

I. PŘÍSPĚVKY

‘DEVÍTKOVÁ‘ VÝROČÍ JAKO PŘÍLEŽITOST K POUČENÍ Z MNOHDY PROBLEMATICKÝCH ASPIRACÍ

V listopadu minulého roku jsem měl v Dk proslov k 100. výročí vzniku Československé republiky. V našich moderních dějinách lze vystopovat milníky let 1918, 1938, 1948 a 1968. Jsou to roky vzniku samostatného státu, vzepětí na jeho obranu proti hrozící nacistické agresi, dále tzv. Vítězný Únor, v němž mnoho lidí spatřovalo příchod spravedlivého sociálního řádu a konečně tzv. Pražské jaro, jez mělo odstranit nedostatky tohoto řádu a realizovat tak vizi společenského uspořádání, které se předpokládalo v době výročí předchozího. K nim lze přiřadit léta 1919, 1929, 1939 pak také 1949 a 1969 a konečně 1989. Jedná se o první poválečný rok, začátek hospodářské krize, okupaci nacistickým Německem, rok 1949, rok prvního výročí další okupace, tentokrát sovětské, a Listopad 1989.

To poslední výročí je přiřazeno poněkud neorganicky, nepředchází mu žádné „osmičkové“ výročí, a tak jeho vyznění alespoň dosud vypadalo, že konečně tuto řadu vzestupů a zvratů přeruší a po něm bude již následovat „normální“ vývoj.

Rok 1919 byl první poválečný rok. Konaly se v jeho průběhu obecní volby, které byly velmi významné kromě toho, že byly prvními volbami v novém státě. také proto, že v nich poprvé volily ženy. Byl to také rok, kdy se konala pařížská mírová konference, která kromě uznání mezinárodního postavení ČSR uložila uhradit tzv. poplatek za osvobození. Z těch méně příznivých událostí se lze také zmínit o sociálních bouřích, které měly na mnohých místech i zřetelný antisemitský kontext. Nutno ale dodat, že tyto události nepřerostly do rozsáhlých konfliktů a situace se poměrně brzy uklidnila. Také finanční záležitosti se podařilo vcelku příznivě pro Československo dořešit. Daleko horší následek měly nepokoje v oblastech, kde žilo německé obyvatelstvo. Při nepokojích v souvislosti s volbami rakouské národní rady bylo zabito 52 osob, 2 oběti byly z řad československého vojska. Jakkoli lze dnes stěžii apriori kritizovat tvrdost postupu, československé vládě vcelku nezbylo nic jiného než území obsadit. Daleko horší však bylo, jak na tyto události reagovala státní moc později. Místo snahy o smíření a projevení lítosti následovala v první polovině 20. let otevřená nacionální dominance. Takový přístup samozřejmě oslaboval soudržnost společnosti.

Dalším zásadním problémem byla zahraničně politická situace. Nástupnické státy vznikly v prostoru bývalého rakouského soustátí, které tvořilo poměrně spolehlivou překážku pronikání německého vlivu ze západu i ruským imperiálním výbojům směrem opačným. Československo bylo na svoji dobu demokratickým státem srovnatelným s nejvyspělejšími západními státy. To však neplatilo o dalších státech střední, a především východní Evropy. Pokud bychom pomyslně postupovali z české kotliny na východ a zkoumali úroveň společenského vývoje, resp. míru demokracie, mohli bychom dojít k následujícím závěrům. Když bychom učinili jakýsi myšlený řez a na něm zkoumali průměrnou míru demokracie, tak v úrovni Čech by byl výsledek povzbudivý. Kromě ČSR byly v této oblasti Rakousko a na severu Německo. Oba státy se transformovaly včetně zavedení odpovědnosti vlády parlamentu v Německu. Na východ byla situace již horší. Bylo by zde stále území ČSR, ale na sever od něho Polsko a na jih Maďarsko a průměr by byl již znatelně horší. A na konci tohoto bychom se dostali již na území nově vzniklého SSSR zpustošeného občanskou válkou a na počátku třicátých let dále i uměle vyvolaným hladomorem na Ukrajině a v dalších částech, jen na Ukrajině přitom zahynulo na 5 milionů lidí, což byl zhruba stejný počet jako přímé válečné oběti zemí Dohody během I. světové války. Zde bych připomenul jednu velmi pozoruhodnou knihu, kterou napsal (jméno autora, které je uváděno, je pochopitelně pseudonym) Viktor Suvorov s názvem První republika. Je v ní velmi detailně až někdy lze říci „polopaticky“ rozebíráno dění během 20. století a historie SSSR. Doporučuji přečíst. Je v ní vyloženo, že expanze komunistického hnutí po celém světě, pokud režim bude trvat, je neodvratitelným procesem a záleží jen na tom, kdy shromáždí dostatečné síly.

Zmínil jsem se o dominanci zejména vůči německému obyvatelstvu. Nahlédneme-li např. do stenozáznamu z tehdejších zasedání NS RCS, nalezneme tam množství stížností německých poslanců. Jakkoli je namíste mnoho přijímat s re-

zervou, nelze nevidět, že poměry nebyly příznivé. Docházelo např. k tomu, že pokud někdo poslal dopis z okresu, kde bylo právo užívat němčinu jako jazyk menšiny, do okresu, kde uznáno nebylo, např. Z Liberce/Reichenbergu do Plzně, a odesílatel název napsal německy, stávalo se často, že mu byl dopis vrácen. Další příklad, bylo-li publikováno ve Sbírce zákonů německé znění, tak název státu byl uváděn v podobě nikoli Tschechoslowakische ale Česchoslovakischen Republik, což je patvar a německy hovořící obyvatelé to uráželo. Tato praxe skončila ve druhé polovině 20. let, a to poté, kdy se stalo Německo členem Společnosti národů; užívání onoho zpotvořeného názvu přetrvávalo až do konce třicátých let. Vstup Německa do SN byl výsledkem locarnské konference v roce 1925, která byla svolána z iniciativy Velké Británie za účelem urovnat spory mezi Francií a Německem. Toto napětí trvalo, poškozovalo mírové uspořádání, mimo jiné i proto, že vytvářelo prostor pro sovětskou infiltraci do evropské politiky.

V roce 1928 mohl být tedy konstatován poměrně příznivý stav. Zdařilo se též dořešit spory s Vatikánem a dva roky předtím zástupci německých politických stran vstoupili do vlády – jména Franz Spina a Robert Mayr Hartink nebudou patrně mnohým neznámá.

Bohužel nedlouho poté propukla světová hospodářská krize. V ČSR byl její průběh mimořádně tíživý, kvůli ztrátě odbytišť. Zde se ukázal další negativní důsledek zániku Rakousko-Uherska. Habsburské soustátí mělo velký vnitřní trh. A na něm nalézala uplatnění průmyslová produkce zejména z českých zemí výměnou za dovoz potravin ze zemědělských částí. To vše bylo nyní mnohem obtížnější. Celní bariéry na dovoz zemědělských produktů ze zemí jihovýchodní Evropy oslabovaly i spojenecké svazky mezi ČSR a zeměmi tzv. Malé dohody. Velmi brzy se jejich obchodním partnerem stalo Německo a politické a hospodářské zájmy těchto zemí se dostávaly do zřejmého těžko řešitelného rozporu, když v Německu se ustavil nacistický režim.

Tento vývoj dospěl zanedlouho k událostem nazývaným populárně Mnichovská zrada a následně k okupaci. Tyto události jsou v detailech velmi dobře zpracované, takže mám za to, že namísto je dodat jen jednu zásadní okolnost. Nerad bych jakkoli zpochybňoval, že nacistický režim už tehdy, tj. roku 1938, byl zločinný. Nicméně byl zločinný mnohem méně než ten sovětský, stačí srovnat počet obětí tzv. noci dlouhých nožů a onoho již zmíněného hladomoru. A proto představitelé západních velmocí, aby zabránili expanzi SSSR, volili to, co se jim jevilo jako menší zlo. Připomenu opět jednu knihu, a to od Igora Lukeše, Československo mezi Stalinem a Hitlerem, v níž popisuje návštěvu muže jménem Andrej Ždanov v srpnu 1938 v Praze a záměry, které v očekávané válce sovětské vedení sledovalo. Ostatně nebezpečí infiltrace v případě konfliktu mezi Německem a ČSR, když by se na straně ČSR zapojil SSSR, si byl vědom prezident Beneš už na jaře 1938.

Vývoj během války je rovněž dobře známý a o tom, co dělo v roce 1945, jsem zde hovořil v roce 2016. Události z února 1948 jsou též alespoň zde velmi dobře známé, ostatně mezi členy Dk jsou ještě pamětníci. Rok 1949 je rokem, kdy vznikla RVHP. Jak se brzy ukázalo, onen blahobyt se nedostavil a zanedlouho byl v ČSR nedostatek spotřebního zboží. Měnová reforma v roce 1953, která měla

odčerpát úspory a oslabit tak kupní sílu obyvatelstva, byla ve své podstatě státem organizovanou krádeží.

A nyní můžeme přistoupit k zásadnímu konstatování. Mám za to, že kdyby TGM viděl, kam společnost došla po 30 letech od vzniku ČSR, posuzoval by patrně střízlivěji rozbití Rakousko-Uherska. Oslabením Německa a zničením Rakousko-Uherska došlo totiž k tomu, že střední Evropa byla naplno otevřena ruskému imperialismu, resp. ambicím nově vzniklého komunistického režimu v SSSR. A Francie neměla ekonomickou sílu, aby nahradila Německo či Rakousko-Uhersko. V roce 1920 ještě dokázala francouzská pomoc (již ČSR ztěžovalo odmítnutím průvozu přes své území) odvrátit invazi SSSR do Polska. Ale to bylo maximum. Situace mohla být jiná, kdyby v Rusku směřoval vývoj demokratickou cestou po únorové revoluci 1917. K tomu nedošlo, naopak vytvořil se tam režim, který dlouhá léta znamenal nebezpečí pro demokratický svět a přinášel utrpení i vlastnímu obyvatelstvu.

V roce 1968 se československá společnost vzepjala k obrodnému procesu dvacet let poté, kdy byl nastolen totalitní režim, který používal tomu odpovídající metody – vraždy, zbavování svobody, zabavování majetku, proti „celé“ společnosti. K jeho nastolení však došlo vcelku za souhlasu většiny společnosti, která do té doby používala výše zmíněné metody vůči jedné etnické skupině žijící na území ČSR (sudetští Němci). To ale nevadilo, začalo to vadit až tehdy, kdy se tak dělo „všem“. Navíc obrodný proces byl zmařen zásahem mocnosti (SSSR), jíž se však československá společnost dovolávala, její autority, resp. lépe síly k tomu, aby tyto metody vůči zmíněné skupině mohla provádět. Kromě toho je třeba se zmínit o znárodnění, za které nebyla poskytnuta náhrada; měnové zlato bylo proto zadržováno v USA až do roku 1982. KSČ za první republiky získávala ve volbách kolem 10 %, v roce 1946 to bylo celostátně téměř 40 %. Československá společnost spojila svoje poválečné dějiny se SSSR a KSČ jako autentickou zárukou této orientace, a to zejména za účelem získání sudetoněmeckého majetku. Vliv zde měl též tzv. mnichovský syndrom, zrada západních velmocí, o jehož pravé příčině většina voličů příliš neuvažovala... To nemohlo napravit půl roku.

Již v létě 1945, bylo to v červenci, řekl britský velvyslanec P. Nichols, že bude-li ČSR požadovat a provádět odsun v rozsahu a způsobem, jak to činí, ponechají západní velmoci ČSR jeho osudu. Toto diktum se plně uplatnilo i v roce 1968. USA se omezily pouze na slovní protesty.

V roce 1969 tak vrcholila normalizace, zákroky při srpnových demonstracích 1969, které prováděly bezpečnostní složky již nikoli sovětské, ale „vlastní“, tvořené československými občany, ukázaly, že směr, započatý po válce, má stále dostatek stoupenců.

Lze tak uzavřít, že k dalšímu pokusu o změnu mohlo dojít patrně až poté, kdy bude skupina stoupenců generačně oslabena. Stalo se tak za 20 let, v roce 1989.

Velmi často diskutovaným tématem je tzv. rozchod s minulostí, resp. zákaz KSČ. Zde lze poukázat na projev V. Havla 10. 12. 1989, v němž se KSČ – dodávám, že jí nastolený a udržovaný režim byl v roce 1993 prohlášen za zločinný, co to vypovídá o ní by mělo být zřejmé – žádá, aby shromáždila své nejlepší lidi a pomohla převést společnost od totalitní k demokratické. Za takové situace lze později jen stěží žádat zákaz KSČ, resp. KSČM (od března 1990 územní organi-

zace KSČ v ČSFR). Příčinou bylo výše uvedené sepětí společnosti, které si za sebou vlekla a do značné míry vleče za sebou. Jako příklad podstatně odlišného vývoje lze ukázat Pobaltí. V Litvě KS zanikla v roce 1990, v Lotyšsku byla KS v roce 1991 zakázána.

Společnosti v těchto státech, ačkoli z hlediska politologickodemografického mají zhruba stejně složení jako ČR (byly stejně utvářeny, resp. deformovány), však totalitnímu komunistickému hnutí vzdorovaly. Podobnou rezistenci lze najít např. v Polsku a Maďarsku, kde došlo k rozpuštění KS v roce 1990, byť je třeba konstatovat, že jejich současný vývoj není bez problému a ukazuje, že rezistence vůči jednomu typu totality neznamená ještě záruku demokracie, zejména nikoli té tzv. plné - full democracy.

Nelze se tedy příliš divit, že premiérem je bývalý agent StB a podnikatel, který pomocí své funkce nadále rozmnožuje svůj majetek, i dotacemi z EU. Tak vzorovou přeměnu straníka – kariéristy v „kapitalistu“ bychom stěžii našli. Odpovídá však vývoji společnosti, která se zhlédla v hromadné krádeži majetku a iluzi sociální spravedlnosti, kterou pomocí ní chtěla vybudovat.

Valentýn Plzák, listopad 2019

KRÁTKÉ JMÉNO NAŠÍ ZEMĚ: PODCEŇOVANÁ A NEPOCHOPENÁ SOUČÁST ČESKÉ STÁTNOSTI (závěr)

Důsledkem této neutěšené situace je pokračující komolení našeho politického jména v angličtině především námi Čechy a roztržičnost mezinárodní značky naší země. Ve světě není známá ani Czech Republic ani Czechia, a není se čemu divit. V červnu 2019 se například česká softbalová reprezentace představila s velkými CR (mezinárodně standardizovaný kód Kostariky) na čepicích, CzechRepublic na prsou (komolenina bez mezery zdůrazňující slovo Czech barevně a podtržením) a CZECH softball na stehně (slovo Czech zdůrazněno velkými písmeny, velikostí a barevně). Takové soustavné komolení našeho formálního jména navozuje, že našim krátkým jménem je jazykově nesprávné Czech a nikoliv Czechia. Není žádných pochyb o tom, že tento přetrvávající stav dlouhodobě poškozuje budování dobrého a správného jména naší země v zahraničí. V budování mezinárodně uznávaného a rozpoznatelného jména a národní značky jsme proto výrazně méně úspěšní, než daleko menší nově vzniklé státy střední a východní Evropy, jako již například dříve uvedené Chorvatsko, které před jeho samostatností v roce 1991 v zahraničí téměř nikdo neznal.

Marketingoví odborníci (u nás například doc. Vysekalová a Ing. Mikeš) dlouhodobě tvrdí, že pro marketingové účely je krátké (zeměpisné) jméno (v našem případě Czechia) jednoznačně vhodnější, než formální (politické) jméno. O tom, že mají pravdu, svědčí nesporný fakt, že všechny země světa, které zeměpisné jméno mají ho běžně používají, včetně všech nově vzniklých států střední a východní Evropy. Naše lpění na používání formálního jména za všech situací řadí naši zemi do společnosti dvou rozvojových zemí, Středoafričké republiky a Dominikánské republiky, které ale na rozdíl od nás v angličtině zeměpisné jméno nemají. Jsme jedinou zemí světa, která krátké jméno má, a přitom jej sama nepoužívá.

Smutnou, ale o to důležitější roli hrálo a hraje české školství. Od roku 1993 jsou české děti od první třídy vzdělávány v systému, ve kterém krátké jméno Česko prakticky neuslyší a v učebnicích neuvidí. Čeští angličtináři téměř univerzálně anglické jméno Czechia odmítají učit a používat, a žáky od jeho užívání odrážejí, přestože jméno Czechia je bez jakýchkoliv pochybností jazykově a významově správné a mezinárodně standardizované. MŠMT nevydalo žádný závazný pokyn, který by učitele a vydavatele učebnic informoval, poučil a vyžadoval používání krátkého jména naší země všude tam, kde přirozeně používáme krátká jména ostatních zemí. Sportovci a sportovní svazy se vyžívají v různých komoleninách a obezličkách, jako jsou Czech, Czech team, CR apod. MŠMT na nich nevyžaduje používání mezinárodně standardizovaného jména Česko v češtině nebo Czechia v angličtině při reprezentaci naší země, přestože ve sportu se politická jména států nepoužívají, a na sportovní svazy má silnou páku ve formě státních dotací. Čeští politici jméno Česko v češtině a Czechia v angličtině prakticky nevysloví. Nemůžeme se potom divit, že většina Čechů není na krátké jméno své země v češtině a v angličtině zvyklá, nechápe jeho praktičnost, význam a nepoužívá ho.

V momentě, kdy náš stát začne své krátké jméno používat tam, kam patří, tj. Všude, kde používáme krátká jména pro ostatní země, lidé si rychle zvyknou. Zvykne si i svět, který čekal na naše oznámení správného krátkého jména 23 let a teď čeká na to, kdy ho konečně začneme sami používat. Jednoduchým vodítkem jsou ostatní nově zvyklé státy střední a východní Evropy, jejichž jména ve světě před jejich samostatností také nikdo neznal. Tyto země však svá zeměpisná jména nejen světu oznámila, ale okamžitě je začala se samozřejmostí i používat. A svět se okamžitě přizpůsobil. Posledním příkladem je Severní Makedonie. Nikdo se nad jejich krátkými jmény dnes nepozastavuje a v žádné z těchto zemí například neřeší, jestli se jejich jméno někomu náhodou nelíbí anebo že si jejich jméno někteří cizinci pletou se jménem jiného státu jako např. Slovákia se Slovenia či Latvia s Lithuania, ve druhém případě včetně nás Čechů.

I přes odpor většiny Čechů si svět na jméno Czechia začíná pomalu, ale jistě zvykat

I přes z velké části státem zaviněné nepochopení, na různých lidových mýtech založený odpor většiny nás Čechů, a dokonce i přes naše systematické odrazování si svět na jméno Czechia od jeho mezinárodní standardizace začíná pomalu, ale jistě, zvykat. Jméno Czechia začaly používat významné mezinárodní organizace, jako například OSN, Evropská unie nebo International Air Transport Association, vlivná CIA World Factbook, důležité webové aplikace, jako například všechny aplikace Google, celosvětové mapové webové portály jako například Google Maps, Google Earth, TomTom, Apple Maps, Esri, nebo respektované atlasy, včetně například Oxfordského atlasu světa nebo Times atlasu světa. Výskyt jména Czechia se rychle zvýšil po roce 2016 na sociálních sítích. Například na Instagramu se počet obrázků se jménem Czechia zvýšil z 10 tisíc na 400 tisíc a na Google se výskyt jména Czechia zvýšil ze 460 tisíc na třicet miliónů. Na Twitteru se v roce 2016 Czechia prakticky nevyskytovala, dnes je tam výskyt jména Czechia (#Czechia) již vyšší než výskyt formálního jména Czech Republic. Eurostat v ro-

ce 2016 jméno Czechia nepoužíval, dnes je na Eurostatu pět tisíc výskytů atd. Je jasné a nikdo nepopírá, že jméno Czechia není stále zdaleka tak frekventované jako Czech Republic, už jenom proto, že před rokem 2016 se výhradně používala pouze Czech Republic, a že zvyk je železná košile. Nic to však nemění na tom, že jméno Czechia se v zahraničí od své mezinárodní standardizace v roce 2016 úspěšně šíří.

Dalekosáhlý význam těchto změn v zahraničí je možno ukázat na příkladech společností Google a Apple. Google, který kompletně přešel na krátké anglické jméno Czechia již v roce 2017, se v roce 2015 podílel na více než 64 % na vyhledávání mezi internetovými vyhledávači v USA. Znamená to, že téměř dvě třetiny Američanů hledajících pomocí internetového vyhledávače Česko na mapě nebo zajímavící se o počasí kdekoli v Česku dostanou odpověď se jménem Czechia. Podobně stovky milionů anglicky mluvících lidí na celém světě dnes vidí ve svých chytrých telefonech a tabletech operačního systému Android na mapě Evropy pouze jméno Czechia. Vedle Google, který je autorem nejrozšířenějšího operačního systému Android, přešel na jméno Czechia i druhý nejrozšířenější operační systém Apple iOS, který používají stovky milionů chytrých telefonů a iPadů Apple. Podíl iPhone na trhu chytrých telefonů je v USA 45 %. Pokud tedy dnes Američané a anglicky mluvící obyvatelé dalších zemí cokoliv vyhledávají na mapě Evropy na svých chytrých telefonech nebo tabletech systému Android nebo Apple, tak tam vidí jméno Czechia. Nejrozšířenější český mapový portál mapy.cz, také užívá jméno Czechia.

Asi není překvapivé, že čeští odpůrci jména Czechia tato fakta bagatelizují a přehlížejí, včetně předsedy a místopředsedy české vlády. Místo toho tvrdí, že se jméno Czechia ve světě neujalo, nikdo ho nepoužívá, a proto by ho neměl ve světě používat ani český stát a jeho instituce.

Závěr

To, že naši politici udělali v roce 1993 chybu, kterou čtvrt století recyklují, neznamená, že přestala být chybou, a že vzniklá situace v používání jména našeho státu přestala být nepřirozenou a nevýhodnou, jakkoliv jsme si na ni zvykli. Je třeba si uvědomit, že formální název země nemůže nikdy z hlediska akčního potenciálu, univerzálnosti užívání a časového omezení na existující politický útvar nahradit název zeměpisný, který je na rozdíl od něj nadčasový a všeobecně aplikovatelný. Proto pokračování v dlouhodobě nesprávně nastaveném kurzu je jen prohlubováním důsledků prvotního chybného rozhodnutí českých politiků v čele s prezidentem Václavem Havlem. Letité řízení se zlovykem lpění na formálním jméně za všech okolností je nejen významově a obsahově nesprávné, ale z hlediska dlouhodobého výhledu neprozíravé. Není a nemůže být proto dostatečným a ospravedlnitelným důvodem pokračování v chybném přístupu.

Není otázkou, jestli se jméno Czechia prosadí, ale jak dlouho to bude trvat. Odpůrci jmen Česko a Czechia by si měli konečně uvědomit, že v odborné diskusi žádné námítky proti těmto zeměpisným jménům neobstojí, jakkoliv se různé neodborné a subjektivní námítky snaží opakovaně předkládat (seznam nejčastějších lidových mýtů o jméně Czechia a jejich vyvrácení najdete na webových stránkách www.go-czechia.cz v češtině a www.go-czechia.com v angličtině).

Rozhodující roli v rychlosti šíření krátkých jmen Česko a Czechia bude hrát náš stát a jeho úřednický aparát, včetně politiků, sportovců a učitelů. Pokud naše státní instituce a sportovci začnou jména Česko a Czechia používat tam, kam patří, a kde pro ostatní země přirozeně používáme jejich krátká jména, občané i svět si rychle zvyknou, stejně jako si zvykli na daleko krkolomnější krátká jména Československo a Czechoslovakia po roce 1918. Ta se přes počáteční výsměch v zahraničí a odpor českých intelektuálů, jako například bratří Čapků, ve světě rozšířila natolik, že si je svět dodnes pamatuje. Hlavní roli v tom hrál československý stát, který tato jména od své samostatnosti důsledně používal. Lze pouze doufat, že si i současný český stát konečně uvědomí důležitost používání svého správného zeměpisného jména pro svoji jednoznačnou mezinárodní identifikaci a začne ho důsledně používat. Máme co dohánět, protože oproti ostatním nově vzniklým zemím střední a východní Evropy máme více než čtvrt století zpoždění.

Literatura

Čižmárová, Libuše: Jak se jmenuje naše vlast. AV ČR, Edice Věda kolem nás, 2016.

Havel, Václav: Hovory z Lán. 11. března, 1990, <https://sever.rozhlas.cz/vaclav-havel-hovory-z-lan-6905675>.

Heylyn, Peter: Mikrokosmos A little description of the great world. Augmented and reused, 1625, str. 298.

Šitler, Jiří „Czechia si to bude muset protrpět“. Lidové noviny, 1. 7. 2017.

Washington Post/International Herald Tribune: „Czechland? Yes, Maybe, Or Perhaps It’s Czechia“. January 2, 1993.

Petr Pavlínek, září 2019 (Prof. RNDr. Petr Pavlínek, Ph.D., Univerzita Karlova, řírodovědecká fakulta, Katedra sociální geografie a regionálního rozvoje a, University of Nebraska at Omaha, Department of Geography and Geology, Omaha, USA)

VZPOMÍNKA NA JEDNOHO BÝVALÉHO PŘEDSEDU

Na jaře tomu bude 30 let, kdy jsem do Lidovek napsal krátký článek diktovaný obavami o další trvání Československa. Článek se líbil mému kolegovi ze studií Z. Pavlíkovi. Ten mne pak pozval ke vstupu do pro mě do té doby neznámého Demokratického klubu.

První schůzi a pak i mnoho dalších řídil Dr. Josef Srbený, jenž byl tehdy právě zvolen předsedou výboru. Byl jedním ze zakladatelů Klubu v roce 1948. Tehdy ovšem nebylo pomyslení na jeho legalizaci; k té mohlo dojít právě až v roce 1990. Hned na první schůzi mne zaujaly jak jeho právní a politické znalosti, tak jeho přátelské vystupování.

Netvrdím samozřejmě, že jsem souhlasil s každým jeho slovem. To ani není při několik let trvajícím dialogu možné. Na účelnost pojmu „demokratismus“ a na klasifikaci ČSR poválečných tří let jakožto demokratického státu jsme měli názory různé. Pro mě o demokracii nešlo, pro něj to byla „demokracie s dramatickým nedostatkem demokratismu“.

Aniž bych se k tomuto rozdílu chtěl vracet, myslím, že později by již k takovému sporu nedošlo. Dr. Srbený v závěru svého života připravoval soubor otázek a odpovědí na téma demokracie. A v jeho rámci důrazně odmítl pojem „liberální demokracie“, neboť jak pravil, „demokracie nemůže být neliberální“. Byla to úleva číst tato slova v prostředí, kde by za demokratický byl snad prohlášen i stát středoafričského lidožrouta císaře Bokasy, jen kdyby nemluvíta určená k císařově konzumaci byla vybírána ve svobodných a tajných volbách.

Témat našich rozhovorů bylo samozřejmě více. Srbený se také zabýval vztahem demokracie a křesťanství. Viděl příbuznost spasení s právy v demokracii existujícími. Tady jsem jej upozornil na jeden významný rozdíl. Že právo hlasovat v demokracii má prakticky každý, leč spasení si musí člověk svým životem zasloužit. Dr. Srbený mi vřele poděkoval a slíbil, že o tom bude přemýšlet. Bohužel mu však bylo dáno už jen několik dní či týdnů.

A já dodnes nevím, co s tím.

Jan Friedlaender, leden 2020

K PROBLEMATICE NAVRÁCENÍ STÁTNÍHO OBČANSTVÍ

Po únorovém komunistickém puči v roce 1948 byla přijata různá zákonná opatření o možnosti odejmout české (československé) státní občanství z politických důvodů. Bylo to jednak ve státoobčanském řízení podle zák. č. 194/1949 Sb. O nabývání a pozbývání československého státního občanství, ale také v řízení trestním. Trest ztráty státního občanství upravoval již zákon č. 231/1948 Sb. Na ochranu lidově demokratické republiky, který nabyl účinnosti dne 16. října 1948. Trest ztráty státního občanství bylo možné uložit jako vedlejší trest za spáchání taxativně stanovených trestných činů. V roce 1950 byl tento zákon zrušen a v rámci rekodifikace trestního práva nahrazen trestní zákonem č. 86/1950 Sb. V tomto zákoně byl trest ztráty státního občanství upraven v § 42, kde v odst. 1 jsou uvedeny taxativně trestné činy, pro které mohl být tento zákon aplikován. Byla to velezrada, vyzvědačství, věrolomnost, sabotáž, opuštění republiky, válečné škůdnictví, válečná zrada a vražda ústavního činitele. Trest státního občanství v sobě zahrnoval zároveň ztrátu čestných občanských práv, vyloučení z vojska a propadnutí celého jmění.

Ke zrušení výše uvedené zákonné úpravy došlo 1. ledna 1957, kdy vstoupila v platnost novela trestního zákona č. 63/1956 Sb. Již nebylo možno pozbýt občanství soudní cestou, ale celá agenda byla převedena na ministerstvo vnitra. Ve státoobčanském řízení mohlo MV odejmout občanství za takovou činnost, kterou byl porušen zájem státu. Dále mohlo být odňato státní občanství osobě, která nezákonně opustila území Československé republiky nebo se na její území nevrátila do lhůty stanovené v úřední výzvě k návratu do vlasti. Dále jsou uvedeny lhůty i způsoby doručení této výzvy. Po novelizaci tohoto zákona novelou č. 72/1958 Sb. byla možnost odnětí občanství rozšířena i na osoby, které se po dobu pěti let zdržovaly nepřetržitě v cizině bez platného cestovního pasu.

Tyto československé právní úpravy byly v rozporu s Všeobecnou Deklarací lidských práv, přijatou v roce 1948, s následující Evropskou úmluvou o ochraně

lidských práv a svobod z roku 1950, s univerzálním Paktem o občanských a politických právech a Paktem o hospodářských, sociálních a kulturních právech přijatých Valným shromážděním OSN v roce 1966. Tehdy se jednalo nejen o porušování těchto práv, ale šlo o nastolení teroru moci se uchopivší komunistické strany přímo propojené se Státní bezpečností. Tato moc pod dohledem sovětských poradců inscenovala politické procesy s nepříteli „dělnické třídy“, v jejíž prospěch formálně vládla jako diktatura proletariátu. Bylo to ve skutečnosti vyhlášení občanské války pod heslem „kdo nejde s námi, jde proti nám“. V těchto inscenovaných procesech s často zfalšovanými důkazy, zveličováním společenské nebezpečnosti a vytvářením skupin pro zdůvodnění vysokých, často doživotních, nebo přímo hrdelních trestů, o kterých se předem rozhodovalo v orgánech komunistické strany. Soudy pak byly pouze divadlem, kdy soudce měl zdůvodnit uložení stranou navrženého trestu. Strana pak organizovala petice v závodech a úřadech požadující vysoké tresty nebo přímo trest smrti, které podepisovaly buď zfanatizovaní straníci nebo i ze strachu ostatní občané. Dva takové procesy se zapsaly do historie. Byl to proces s Miladou Horákovou a spol. v roce 1950 a proces s Rudolfem Slánským a spol. v roce 1952. Tyto procesy byly samozřejmě zcela jiného charakteru, neboť Milena Horáková byla představitelkou opozice proti komunistickému únorovému puči a Rudolf Slánský naopak jedním z jeho významných organizátorů. Smysl obou však byl stejný: vytvoření strachu všech občanů bez ohledu na jejich současné postavení.

Koncem padesátých let se začala situace postupně měnit, zejména po vystoupení Nikity Chruščova s kritikou stalinského teroru v roce 1956. Někteří vězňové byli předčasně propouštěni, ale rehabilitace se jim zpravidla nedostalo. O Miladě Horákové se nesmělo dále psát ani hovořit a Rudolf Slánský by rehabilitován až v roce 1963. Přes určité uvolnění v šedesátých letech však vedoucí úloha komunistické strany zakotvená v ústavě byla stále nezpochybnitelná a původní zákony platily dál. Přesto se měnila situace uvnitř komunistické strany a určité uvolnění bylo shledáno vedoucími komunistické strany Sovětského svazu a dalších komunistických stran jako nebezpečné pro další existenci statu quo v bloku garantovaném Varšavskou smlouvou. Navíc oproti druhým státům tohoto bloku v Československu nebyla přítomna Rudá armáda. Proto po několika ostrých varováních, společných konzultacích a s vědomím západních demokracií v srpnu 1968 provedly armády Varšavského paktu invazi do Československa; ruská vojska svůj oficiálně dočasný pobyt stále prodlužovala a odešla teprve po pádu komunistického režimu v roce 1989.

Postupně dochází k normalizaci poměrů s poněkud jiným průběhem než v padesátých letech. Provedené čistky straníků i nestraníků se existenčně dotkly velkého počtu občanů a kdo si dovilil nesouhlasit s poučením z krizového vývoje a schválením této invaze, musel nést poté důsledky tohoto postoje v pracovním uplatnění. Byl jsem zřejmě jeden z mála občanů, kdo se nemusel šťastnou náhodou k tomu vyslovovat. Byla opět zavedena přísná cenzura prostředků masové komunikace, ale situace se velmi lišila od padesátých let. Zejména v kulturní a vědecké sféře se opět objevila možnost většího styku s občany demokratických zemí. Kritiky režimu se však nepřipouštěly, a zejména se komunistická strana obávala manifestací nebo shromáždění většího počtu osob. Kdo si něco po-

dobného dovolil, byl sledován Státní bezpečností, zván na nepříjemné výslechy (v některých případech i s jejich násilnou povahou), nebo i na zákonnou dobu zadržován; byl mu i jinak znepríjemňován život. Oproti padesátým letům takovému občanu, který se svými skutky přihlásil k disentu, byla nabízena možnost vystěhování nebo byl k vystěhování přímo nucen, ev. mu byl povolen odjezd, ale nikoliv již návrat do vlasti. Takový odjezd do zahraničí byl však spojen s odebráním státního občanství.

Po obnovení demokracie v roce 1989 byly všechny tresty politické povahy zrušeny v rámci rehabilitace a tím se obnovilo i státní občanství těchto potrestaných osob. Odebrání občanství ministerstvem vnitra se však toho nedotklo. Pokud se někdo navrátil do Československa, byla zřejmě řešena tato situace individuálně, to se však netýkalo občanů, kteří se nevrátili. Teprve zákonem č. 193/1999 Sb. ze dne 29. července 1999 o státním občanství bývalých československých státních občanů byla upravena možnost získání zpět československého (českého, slovenského) státního občanství, které bylo odňato v období od 25. února 1948 do 28. března 1990 i občanům, kteří se z různých důvodů do své původní vlasti nevrátili. Tento zákon předpokládal, že občan vydá prohlášení (žádost), ve kterém uvede mj., kdy a jakým způsobem pozbyl státního občanství, místo posledního trvalého pobytu a řadu dalších dokladů. Mnoho bývalých občanů však buď z principu, nebo z jiných důvodů (např. z důvodu získání občanství jiného státu) takovéto prohlášení neučinilo. Platnost tohoto zákona byla dnem 3. září 2004 (podle § 5 tohoto zákona, publikovaného ve Sbírce zákonů České republiky, částka 65) ukončena po pěti letech od počátku jeho platnosti.

Zrušení (odnětí) občanství v tomto období bylo důsledkem politické diskriminace vládnoucím komunistickým režimem. Není nám známo, že by takto bylo postupováno z jiných důvodů. Dávám k diskusi, aby Demokratický klub vydal stanovisko, že již při vzniku tohoto zákona mělo být zákonem prohlášeno odnětí státního občanství jako nulitní od svého vydání, to znamená, že na dotčeného občana se pohlíží jako na osobu, která nebyla nikdy občanství zbavena, se všemi právními důsledky, které z toho vyplývají. Občanství by mělo být uděleno i potomkům takového občana, bez ohledu na to, kde se narodili. Na nápravu křivd není nikdy pozdě, a proto by takový zákon měl být vydán ještě nyní, a to s platností bez časového omezení. Kterýkoliv občan, zbavený v inkriminované době státního občanství, by měl mít možnost přihlásit se přímo na ministerstvu nebo na kterémkoliv zastupitelském úřadě; který by mu po prověření pravdivosti uvedených údajů vydal potvrzení osvědčující jeho občanství. V případě, že má již občanství jiného státu, se kterým nemá Česká republika smlouvu o možnosti dvojího občanství, musí se rozhodnout, jaké občanství si ponechá.

Nedávno proběhla tiskem zpráva, že premiér Andrej Babiš vrátil světoznámému spisovateli Milanu Kunderovi české státní občanství. Podrobnosti nebyly zveřejněny, ale všeobecně se předpokládalo, že Kundera odmítl poslat požadované prohlášení. Nejde však o jednotlivé osoby, i když světového věhlasu, ale o stovky tisíc občanů, kteří Československo opustili buď dobrovolně, nebo byli doslovně vyhnáni. Ilegální emigrace probíhala po celé inkriminované období; její dvě velké vlny byly po roce 1948 a 1968. Z 35 původních členů Klubu odešlo do emigrace osm.

Je velmi pravděpodobné, že velká část těchto občanů zbavených českého státního občanství by se ráda zúčastnila politického života ve své vlasti, a to např. účastí v parlamentních a prezidentských volbách. Mělo by jim to být umožněno. V minulém čísle Dk-Dialogu (3/19) kol. Jan Friedlaender v krátké glose (Konečně naděje?) uvítal připravovanou možnost korespondenčního hlasování. To by jistě možnost účastnit se voleb těmto občanům usnadnilo a doufejme tedy, že taková možnost bude uzákoněna dostatečně s předstihem před příštími volbami. V souvislosti s tím se však dopouští mně nepochopitelného zkreslování skutečnosti. Uvádí, že v podobném smyslu již chtěl před lety podobné stanovisko připravit, podobný návrh byl však jednou hysterickou osobou vetován. Nepamatuji se již přesně na diskusi k tomuto návrhu, zřejmě však musela proběhnout. Návrh ovšem nemůže být vetován, neboť každý člen Klubu má možnost návrhy předkládat. Víím však, že se o návrhu nehlasovalo, a tedy nemohl být vetován. Kdyby se o podobném návrhu hlasovalo a byl schválen většinou členů politické komise, určitě bych ho nevetoval. Považuji totiž účast ve volbách za primárně důležitou a technické podmínky, které mohou být složité, ale překonatelné, za sekundární důležitost. Ostatně v řadě zemí již možnost korespondenčního hlasování existuje a mohli bychom zkušenosti z těchto zemí využít. Kol. Friedlaender měl tuto hysterickou osobu jmenovat.

Zdeněk Pavlík, únor 2020

KDO JE KDO z Demokratického klubu (52)

Budil, Ivo, Prof., RNDr., Ph.D., Dsc., antropolog a historik, 8. 8. 1965, Praha, ženatý, Petra Budilová, rozená Vančurová, 1983, historička, David, Helena, Anna, 1996, 1996, 2002, Ivo Budil, 1933-2007, novinář, Eva Budilová, roz. Kunovská, 1938, filoložka. **NYNÍ:** Profesor na Metropolitní univerzitě Praha, publicista, spisovatel, veřejný činitel. **ST:** Ph.D., Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, Teorie a dějiny kultury, 1994. **KRÉDO:** Semper fidelis. **ZÁJMY:** Historie, literatura, politika. **P:** 1. lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Praze (1991-1996), odborný asistent; Západočeská univerzita v Plzni (1996-2015), odborný asistent, docent, profesor, vedoucí katedry, proděkan, děkan, prorektor; Metropolitní univerzita Praha (od 2015), profesor. **Ž:** Místopředseda studentského stávkového výboru Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v roce 1989; vice-president Language Origins Society (1996-1998); prezident Czechoslovak Society of Arts and Sciences (od 2017). Předseda Demokratického klubu (2016-2019; vstup 2002). **POL:** Sociálně konzervativní zaměření. **V:** Medaile Vojtěcha Suka udělená Ústavem antropologie Přírodovědecké fakulty Masarykovy univerzity za „vynikající příspěvek k rozvoji české antropologie“ (2009); Pamětní medaile Fakulty filozofické ZČU (2009); SVU Fellow for the professional achievements in the area of the social sciences (2003); Výroční cena Nadace Josefa Hlávky udělená v kategorii společenských věd za knihu *Za obzor Západu* (2002); Čestné uznání rektora Západočeské univerzity v Plzni při příležitosti 10. výročí založení univerzity (2001). **D:** Patnáct knih a tři sta odborných a popularizujících článků. **SA:** Novodvorská 191, 142 00 Praha 4, 739 134 583; **PA:** Metropolitní univerzita Praha, Dubečská 900/10, 100 31 Praha 10, 274 815 044.

II. VÍTE, ŽE ...

... **Milion chvilek** má aktuální informace zde: <https://www.milionchvilek.cz/>. Najdete tam i mapu pomoci v době pandemie koronaviru.

... **Čína** musí složit účty, zní ze světa vzhledem k původu pandemie koronaviru. (Zpráva z dubna 2020).

... **Post Bellum** má aktuální akce zde: <https://www.postbellum.cz/kalendar/>

... **Masarykova společnost** má své informace zde: <http://masarykovaspolecnost.cz>

... **Klub na obranu demokracie** – akce najdete zde: <https://klubod.cz/>

Jitka Nováková, březen a duben 2020

III. Z ČINNOSTI DEMOKRATICKÉHO KLUBU

Také v dalších měsících pokračovala **pravidelná setkání členů a přátel Klubu** k aktuálním politickým otázkám: V prosinci připravila téma Radosti a starosti starostky okresního města kol. Soňa Chalupová. Na lednové setkání připravil úvodní slovo kol. Bohuslav Šalanda na téma Bohatýrské mýty o Milanu Rastislavu Štefánikovi. Únorové téma Antarktida a aktivity Masarykovy univerzity na tomto kontinentě připravil kol. Pavel Prošek. Nezapomínejte prosím, že Vaše připomínky, poznatky i pochvaly k Dk jsou vítány. ***Bude také přínosem, když nám pošlete návrh na téma setkání Dk, které byste chtěli přednést, případně které by Vás zajímalo a měli bychom získat přednášejícího.***

VÝZVA ČLENŮM ANEB O PENÍZE JDE ČASTO AŽ V PRVNÍ ŘADĚ!

Vážené členky, vážení členové,
pokud jste ještě nezaplatili své **klubové příspěvky** za tento rok, nebo dokonce ani za léta minulá, učiňte tak co nejdříve. O významu členských příspěvků jsme informovali v seriálu Demokratický klub v otázkách a odpovědích Dk-Dialog 3/2017, s. 3, kde je uvedena i jejich doporučená výše (nejnižší je 100 Kč) i kdo platí příspěvky pouze dobrovolně. Pokud platíte příspěvek bankovním převodem, nezapomeňte uvést jako variabilní symbol svoje členské číslo (je na obálce, případně Vám ho rádi sdělíme, obraťte se na tajemníka pro administrativu, případně správce členské základny, kontakty jsou uvedeny níže). Nepřikládáme složenky, číslo účtu Klubu u České spořitelny je uvedeno na konci každého Dk-Dialogu. ***Členům, kteří tuto svou povinnost po několik let neplní,*** výkonná rada Klubu ***pozastaví další posílání klubového bulletinu poštou.*** Není možné používat rezervy Klubu na poštovné, které je stále vyšší.

Řada členů si přeje zasílat náš **bulletin** pouze v elektronické podobě. Pokud by to bylo i Vaše přání, sdělte nám to prosím na adresu dklub@volny.cz současně s uvedením přesné e-mailové adresy, na kterou je Vám možné materiály posílat. Můžete si domluvit i adresu např. rodinného příslušníka, velmi nám tím usnadníte činnost a sobě zajistíte přísun čerstvých informací. Děkujeme.

Výkonná rada Demokratického klubu

POZVÁNKA NA SETKÁNÍ DK

Tentokrát můžeme zveřejnit pouze témata nejbližších plánovaných setkání, protože vzhledem k ochraně zdraví v době pandemie koronaviru jsou setkání odložena. Téma Úskali celospolečenské dohody o budoucnosti českých důchodů připravil kol. Martin Potůček. Dalším tématem bude Ochrana osobních údajů v informačním věku od Josefa Prokeše.

Pozvánky na tato setkání zasiláme pouze elektronicky. Pokud je nedostáváte, nemáme na Vás e-mailovou adresu. Sdělte nám prosím emailovou adresu, na kterou bychom Vám pozvánky mohli posílat. Pozvánky můžete najít také na webu a Facebooku Dk.

ADRESÁŘ ČLENŮ PODLE ČINNOSTÍ ANEB NA KOHO SE MŮŽETE OBRACET
DKLUB@VOLNY.CZ

Předsedkyně *Jitka Nováková*

Místopředsedové *Ivo Budil*, (propagace Dk), *Ondřej Wagner* (setkání Dk)

Politická komise *Jan Friedlaender*

Hospodářka *Ludmila Kaprasová*

Tajemnice pro korespondenci *Ema F. Plzáková*

Tajemník pro administrativu a skupina Dk pro jižní Čechy *Milan Zapletal*

Správa členské základny *Jan Müller*

Skupina Dk pro severní Čechy *Petr Jirásek*

Web Dk *Ondřej Šimpach*

Dk-Dialog *redakční rada v tiráž*

Vydavatel: Demokratický klub, Františka Křížka 1, 170 00 Praha 7.

Telefonní číslo: 221 506 733 (též záznamník);

e-mail: dklub@volny.cz, webová stránka: <http://www.demokratickyklub.cz>

Demokratický klub můžete sledovat i na Facebooku a na Twitteru.

Bankovní spojení Demokratického klubu: Česká spořitelna, a.s., pobočka č. 01/103, Praha 1,

Rytířská 29, číslo účtu 1923868339/0800

IBAN CZ 76 0800 0019 2386 8339 SWIFT GIBACZPX

Redakční rada: Zdeněk Kalvach (odpovědný redaktor), Radovan Jelínek, Josef Kandert, Jitka Nováková a Zdeněk Pavlík

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 2471/93 ze dne 20. 12. 1993. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. 6759.

Příspěvky jednotlivých autorů, členů i nečlenů Dk, nemusejí vyjadřovat názory Klubu. Tyto jsou vyjádřeny pouze v oficiálních (číslovaných) stanoviskách Demokratického klubu.